

HIGH
TXTC

HIGH
TXTC

Delft Blue Crimes # 2

Eduard Meinema

High TXTC
Delft Blue Crimes # 2
Copyright © 2021 Eduard Meinema
Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403625980

NUR 333

All rights reserved.

1

René Karlas schrok wakker. Zijn diepe slaap werd ruw en abrupt afgebroken door een luide, keiharde knal; hij veerde omhoog, kwam krampachtig overeind en zat nu verdwaasd in bed om zich heen te kijken. ‘Wah-wat was dat?’ vroeg hij geschrokken.

‘Hmm?’ gaapte Marilou Tetteroo. Haar rode haren zaten grof en nog slaperig door elkaar. ‘Mmmm-tis de cafébaas... Die zet de lege fusten buiten...,’ zei ze half slapend, half gapend. Ze was gewend aan het geluid dat vanuit het onder haar appartement gelegen café kwam, draaide zich op haar andere zij, rolde zich diep in de deken en sliep verder.

‘Godallemachtig,’ hijgde René. ‘Wat maakt die vent een kolere herrie.’

Marilou reageerde niet.

‘Lou?’ vroeg René. Op hetzelfde moment dat hij zich voorzichtig over haar heen boog, om te kijken of ze echt sliep, schalde uit haar telefoon absurd hard het nummer ‘*You give love a bad name*’ van Bon Jovi. Marilou schrok wakker, kwam in een ruk omhoog en knalde met haar schouder tegen René’s onderkin aan. ‘Godverde godverrrr...,’ kermde René. Zijn tanden waren door zijn onderlip geslagen, een spoortje bloed sijpelde uit zijn mondhoeken.

Marilou zei niets, tastte met haar hand op het nachtkastje aan haar kant van het kingsize bed, op zoek naar haar telefoon. ‘Shit,’ mompelde ze, boog zich verder op haar zij tot aan de uiterste rand van haar bed en betastte nu, geïrriteerd door de schallende muziek, met haar hand de grond naast en onder het bed. ‘Ah, daar ben je,’ zei ze toen ze haar telefoon eindelijk te pakken kreeg. Ze veegde het scherm omhoog en beantwoordde, net op tijd, de oproep. ‘Rechercheur Tetteroo,’ zei ze opvallend wakker. Tegelijkertijd wenkte ze naar René dat hij stil moest zijn.

‘Jezus, trut!’ sputterde hij. Stapte uit het bed en liep naar de badkamer om zijn pijnlijke mond te spoelen en het bloed van zijn onderkin te vegen.

‘Huh? Nee, da’s niks Kingma,’ zei Marilou. ‘Herrie van het café hier beneden, je weet wel, d’Ouwe Jan...’

Agent Kingma keek verbaasd naar zijn telefoon. ‘Het café? Nu? Is die tent al open dan? Of moet ik zeggen, is hij nog steeds open?’

Marilou keek onbewust op haar wekker. Haalde onverschillig haar schouders op en vroeg gapend: ‘Tis-er Kingma?’

‘Ehm, ja, sorry... Wil je eerst eh...’

‘Het goede of het slechte nieuws?’ vulde Marilou als vanzelf aan.

‘Nou, nee, ik wilde zeggen het slechte of het... heel slechte nieuws.’

‘Sorry?’

‘Ja, sorry. Inderdaad. Het is een vreemde ochtend Lou.’

‘Voor de draad ermee!’

‘Monique Moreau...?’

‘Ja? Wat is er met haar? Heeft ze een bekentenis afgelegd?’

‘Nee. Ze is het ziekenhuis uit geglipt.’

‘Wát? Welke kloothommel heeft haar laten ontsnappen?’

‘Rustig Lou. Er wordt aan gewerkt. Maar, waar ik eigenlijk voor bel...’

‘Oh. Je bedoelt dat dit het goede slechte nieuws was? Nu kom je met het slechte, slechte nieuws?’

René Karlas kwam de badkamer uit. ‘Nee, gaat prima,’ sliste hij. ‘Komt wel goed hoor lekker ding.’

‘Wie is dat?’ vroeg Kingma.

Marilou keek René kwaad aan. Gebaarde dat hij zich stil moest houden. ‘De cafébaas. Dat zei ik daarnet toch al?’

Het bleef even stil. Aan beide kanten van de lijn. ‘Oké,’ verbrak Kingma de stilte. ‘Je moet naar de markt Lou.’

‘Ik moet, ik moet... Ik moet helemaal niks. Ik wil eerst weten hoe die Monique... die hittepetit met d’r mislukte blonde paardenstaartje, er vandoor kon gaan.’

‘Laat dat maar bij mij Lou. Voor nu dan. Je moet nu echt naar de markt. Het forensisch team is er al.’

‘Het forensisch...’ De realiteit drong langzaam tot haar door. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Kingma zuchtte. ‘Een lijk. Alweer.’

Marilou's gedachten schoten door haar hoofd. Na alle recente gebeurtenissen, de meervoudige moord in de Oude Kerk en het Galerie Hotel en, zoals Kingma net bevestigde, de ontsnapping van Monique Moreau, trok ze snel haar conclusie. 'Is er een relatie met Moreau?'

'Nee. Het is een student van de Technische Universiteit.'

'De TU?' sprak Marilou iets te luid.

René Karlas keek haar direct aan. 'Wat is er met de TU?'

'Niets,' snauwde Marilou. 'Wordt het niet eens tijd voor jou om naar huis te gaan? Hop, hop!'

'Is dat nog steeds die cafébaas?' vroeg Kingma.

'Zeg het team dat ik eraan kom,' zei Marilou zonder zijn vraag te beantwoorden. 'Geef me vijf minuutjes om die ouwe kop van mij een beetje bij te werken.' Ze besloot niet verder te luisteren naar Kingma's commentaar en beëindigde het gesprek. 'Nou, wat doe jij nog hier?' zei ze tegen René Karlas. 'Moet je geen college volgen ofzo?' Ze ging op de rand van haar bed zitten. Trok snel een spijkerbroek en een T-shirt aan.

'Het is zondag Lou.'

'Bijdehandje...,' zei de roodharige rechercheur. Ze liep naar de badkamer, keek in de spiegel, schudde haar borsten met beide handen recht zodat ze netjes in haar T-shirt hingen. Trok razendsnel een borstel door haar haren en trok een felrode lippenstift over haar lippen. 'Zo, spacecake,' zei ze tegen de student ruimtevaart. '*On y va...*'

'Eh...?'

'Da's Frans voor...'

‘We gaan,’ zei René.

Marilou stapte met blote voeten in haar sneakers. ‘Goh, dat ze in de ruimte ook al Frans spreken. Dat wist ik niet.’ Ze keek hem vragend aan. ‘Ga je zo mee? In je boxershort? Of neem je de rest van je kleding ook mee?’

‘Wat? Maar, maar...,’ pruttelde René terwijl hij zijn spullen bij elkaar zocht.

‘Hop, hop,’ zei Marilou. Ze deed de deur open en duwde de student in zijn boxershort naar buiten. ‘Denk je wel aan de kerkgangers lieve jongen?’ zei ze lachend. ‘Het is zondag he. Dat zei je net zelf. En op zondag gaat iedereen naar de kerk.’ Ze dacht even na. ‘Nou ja, iedereen... Afijn, er zijn vast nog wel een paar kerkgangers.’

2

Marilou sloot de deur naar haar bovenwoning af. Groette de cafébaas van d'Ouwe Jan die zo vroeg in de morgen met lege fusten aan het sjouwen was en keek vanuit haar ooghoek naar de kerk. René Karlas had snel zijn kleren aangetrokken en was nu naarstig op zoek naar zijn fiets sleutel. 'Komt me bekend voor,' gniffelde Marilou zonder verder nog aandacht aan hem te besteden.

Ze liep, in gedachten verzonken, langs de kerk, ging over de brug en boog daarna naar rechts, langs de gracht richting De Visbanken. De speciaalzaak voor zeevis, die zo vroeg op de zondag nog dicht was.

'Verdomme,' sprak ze tegen zichzelf. 'Waarom hebben ze die takketrol laten ontsnappen?' Ze was nog steeds kwaad over de onnodige verdwijning van Monique Moreau. Zodra ze De Visbanken was gepasseerd, stak ze schuin over en liep naar het oude stadhuis. Daar, voor het stadhuis, lag de markt. Zo vroeg op zondag normaal stil en verlaten. Nu zag ze aan de overkant van het stadhuis, op het marktplein voor de Nieuwe Kerk, de politieauto's staan. Haar collega's hadden zwarte schermen rond het beeld van Hugo de Groot geplaatst zodat ze vanaf deze afstand niet kon zien wat er aan de hand was. Ze fronste. Vreemd, dacht ze. Waarom hebben ze het beeld afgeschermd? De dader zal het lichaam toch niet daar, in het openbaar hebben

achtergelaten? Misschien in de achter het beeld gelegen Nieuwe Kerk? Dat zou logischer zijn.

Ze begroette de agent die aan de buitenkant van de schermen stond om nieuwsgierige mensen op afstand te houden en liep tussen de schermen door. Achter de schermen waren twee collega's van het forensisch team aan het werk. 'Mogge jongens,' zei ze tegen de twee mannen. 'Is Lou er nog niet?'

'Louise Peereboom?' zei de kleinste van de twee, forensisch inspecteur Peter de Groot, die met zijn bescheiden één meter zestig regelmatig oog in oog stond met de borsten van rechercheur Tetteroo. 'Die heeft een vrije dag.' Hij keek haar aan; één oog open, één oog dicht. 'Het is zondag he...'

'Oh ja. Da's waar,' zei Marilou. 'Roomser dan de paus die meid.'

'Ze is protestants Lou, niet katholiek.'

'Geloof is niet mijn ding Peter.' Ze keek naar het beeld van de beroemde zeventiende-eeuwse Delftenaar, Hugo de Groot, in het buitenland beter bekend als Hugo Grotius. Rond de sokkel van het standbeeld was een touw gespannen.

'Andere kant,' zei de tweede forensisch inspecteur, Carlo Hendricks die zag dat de rechercheur zoekende was.

Ze keek hem met een verwijtende blik aan. 'Alsof ik dat niet door had,' mompelde ze, bewust, net iets te luid zodat ze zeker wist dat Hendricks haar nog kon horen. Ze liep naar de achterkant van het beeld. En schrok. Ze had vaker een lijk gezien. Veel te vaak. Zeker de afgelopen dagen. Maar toch schrok ze. De dood went nooit, dacht ze. Ja, misschien als je zelf dood bent. Ze schudde de gedachten van zich af. Wetend

dat de twee forensisch inspecteurs haar in de gaten hielden, liet ze niets merken. Ze bekeek het levenloze lichaam van de volledig naakte jonge man. Hij was losjes vastgebonden; stond, of hing eigenlijk, licht voorover gebogen in het touw; met zijn rug tegen de sokkel.

Peter de Groot kwam naast haar staan.

‘Familie?’ vroeg ze.

‘Nee. Het is een TU student, een *foreign exchange student*...’

‘Ik bedoelde die andere man,’ zei Marilou.

‘Sorry?’

‘Die vent hierboven. Hugo de Groot...’

Peter de Groot keek haar onnozel aan. ‘Oh, ha, ha, Tetteroo. Wat ben jij geestig op de vroege ochtend zeg.’ Achter de sokkel klonk geniffel. ‘Hou je bek Hendricks!’ snauwde Peter.

‘Nee... Nee, dat had ik moeten weten. Zo’n klein mannetje als jij naast die grote Hugo Grotius...’

Achter de sokkel en achter de zwarte schermen klonk nu schaterend gelach.

‘Kunnen we even serieus doen... Tetteroo?’ zei Peter beledigd dat zowel zijn directe collega als de agenten aan de andere kant van het scherm om haar opmerking moesten lachen. Het woordje ‘vuurtoren’ als hatelijke reactie op de opmerkingen van de roodharige rechercheur lag op zijn lippen, maar hij kon zich net op tijd inhouden. De woede uitbarstingen van de rode furie waren tot buiten het Delftse politiekorps bekend. Zo niet berucht. Hij had lang geleden al besloten dat hij haar woede niet

op zijn hals zou halen. In zijn geval omdat zijn lengte wel degelijk een handicap was in de strijd met de roodharige, één meter negentig lange rechercheur. Dat wist hij, helaas, uit eigen ervaring.

‘Goed. Doodsoorzaak?’ vroeg Marilou met een uitgestreken gezicht.

Peter de Groot keek haar twijfelend aan. Was ze nu wel serieus, had ze het nu over het slachtoffer dat hier levenloos aan het beeld hing, of zou hij straks een grappig bedoelde opmerking over de doodsoorzaak van Hugo Grotius voor zijn kiezen krijgen? Hij tikte op zijn tablet waar hij al zijn aantekeningen op maakte. ‘Deze uitwisselingsstudent, William Welwod...’ Door de stotterende wijze waarop Peter de naam uitsprak, kon Marilou Tetteroo haar lachen nauwelijks inhouden. Peter keek haar kwaad aan. ‘...Welwod... vierentwintig jaar, overleden door een OD.’

‘Overdosis?’ vroeg Marilou verbaasd.

‘Ja. *Dát* is de doodsoorzaak,’ bevestigde Peter de Groot heel nadrukkelijk. ‘*Dít* hele gedoe,’ hij wees op de jongeman die nogal klungelig en onbeholpen, poedelnaakt aan het standbeeld was vastgebonden, ‘heeft niets met zijn dood te maken.’

Marilou trok haar wenkbrauwen hoog op. ‘En eh, hoe heeft hij die overdosis genomen? Of heeft iemand hem een handje geholpen?’

‘Laten we zeggen dat hij onder lichte dwang heeft gebruikt.’

‘Hoe?’ herhaalde Marilou venijnig en geïrriteerd na dit halfslachtige antwoord.

Peter de Groot deed zijn plastic handschoenen aan. Tilde het lange, krullende haar van de student op zodat Marilou de speldenprikken in zijn nek kon zien. ‘Tenzij onze vriend naast zijn studie ook circusartiest is, heeft iemand anders hem zijn overdosis ingespoten.’ Hij wees met zijn wijsvinger de prikpunten aan. ‘Hier, hier en hier.’

‘Dus moord,’ constateerde Marilou zakelijk.

Peter keek peinzend naar de dode man. ‘Moord met veel vraagtekens. Waarom een overdosis toedienen? Waarom hem vastbinden? Waarom hier? Waarom naakt?’

‘En waarom hij?’ voegde Marilou er zuchtend aan toe.

‘Daar gaat je vrije zondag Lou,’ zei Peter. Hij liet de haren van Welwod vallen en trok zijn handschoenen weer uit. ‘Wij zijn hier klaar en...’

Zowel inspecteur De Groot als rechercheur Tetteroo keken omhoog om te zien wat het geluid boven hun hoofd was.

‘Dat meen je niet!’ zei Marilou. ‘Welke idioot filmt dit verdomme met een *fucking drone*?’

Peter de Groot reageerde alert. ‘Mulder! Agent Mulder!’ riep hij naar een van de agenten die voor het scherm de wacht hielden. ‘Zoek uit wie... Nee, zoek waar die vent staat die deze drone bestuurt en haal dat kolereding uit de lucht!’

Agent Mulder, die voor de zwarte schermen de wacht hield, rende achter de drone aan die inmiddels vliegensvlug in de richting van de Nieuwe Kerk wegvloog.

‘Wat doet die idioot?’ riep Marilou.

Hendricks keek hem lachend na. ‘Hij denkt geloof ik dat hij Flash Gordon is.’

‘Wie?’ zei Marilou.

‘Flash... Die superheld die supersnel kan rennen?’

‘Ja, ja... Ik heb geen idee over wie je het hebt maar wat ik wel weet...’

Nog voor agent Mulder bij de kerk aankwam, verdween de drone uit het zicht. ‘Shit,’ zei Mulder. Hij keek achterom alsof zijn collega’s die bij het beeld van Hugo Grotius waren gebleven, hem konden helpen.

‘Wat ik wel weet,’ ging Marilou verder, ‘is dat Mulder nooit een superheld wordt.’

3

Het marktplein liep langzaam vol. Inwoners van de studentenstad kwamen nieuwsgierig kijken wat er aan de hand was.

‘Goed,’ zei de roodharige rechercheur. ‘Ik zie dat het hier al gezellig druk wordt. Als jullie klaar zijn, zou ik zeggen. Inpakken en wegwezen!’

Hendricks negeerde de camera’s van journalisten en keek over de hoofden van de menigte heen. ‘Ik zie de begrafeniswagenaankomen. Ga jij maar vast Tetteroo; wij regelen het hier.’

‘Weet je het zeker? Die paparazzi zijn nogal opdringerig.’

‘Hee!’ ageerde een van de journalisten. ‘Niemand hier werkt voor een roddelblad dame! Alle journalisten hier werken voor gerespecteerde media.’

Marilou, met indrukwekkende lengte, was niet snel onder de indruk van de opdringerige pers. ‘Nou, ik zie er hier een paar tussen staan die het woord respectabel niet eens kunnen spellen.’

‘Lou!’ sneerde forensisch inspecteur Hendricks. ‘Wegwezen! Ga drones vangen!’

Marilou Tetteroo maakte een wegwerpgebaar over haar rechterschouder. Onverstoorbaar liep ze tussen de journalisten door, zonder ook maar een van hen te woord te staan. Ze liep in de richting van het stadhuis, wilde teruggaan naar huis om daar haar fiets op te halen en dan naar het bureau te fietsen. Haar auto was zo kort na de aanrijding met de bus van Fred Devrioux helaas nog niet gerepareerd. Vlak voor het stadhuis stond iemand haar op te wachten. Ze had niet in de gaten dat er ook nog iemand met een camera op een selfiestick achter haar aanliep.

‘Kan ik je een lift aanbieden?’ vroeg René Karlas met een vette grijns op zijn gezicht. Hij stond naast de trap van het stadhuis, zijn fiets hield hij met één hand vast.

Marilou keek hem emotioneel aan. ‘Luister René, het was gezellig enzo...’

‘Gezellig?’ herhaalde René zo luid dat niet alleen voorbijgangers alles konden horen, maar ook zo luid dat de vlogger die Marilou achtervolgde, alles helder en duidelijk kon vastleggen. ‘Het was de lekkerste seks die ik ooit heb gehad!’

Voorbijgangers liepen gniffelend verder. Marilou, toch wel een en ander gewend, wist even niet wat ze moest zeggen. Ze kriebelde door haar steile rode haar. ‘Jochie, zoals ik al zei. Het was best gezellig, maar maak het nou niet groter dan het was.’

René wilde nog iets zeggen, maar Marilou snoerde hem de mond: ‘En geloof me zo groot was hij ècht niet...’

Nu moest zelfs de vlogger achter haar hardop lachen.

‘Nou, hop, hop, naar je studentenflatje knul. Mama moet weer aan het werk en jij moet studeren, spacecake.’

Ze had daadwerkelijk geen tijd om langer te blijven. Liep zonder om te kijken verder. Er lagen ineens twee problemen op haar bordje. Ten eerste Monique Moreau die erin was geslaagd het ziekenhuis te ontvluchten en blijkbaar spoorloos was verdwenen. De zoektocht naar de voortvluchtige receptioniste was weliswaar niet haar taak, maar ze wilde Monique maar wat graag verhoren en kon niet wachten haar in een van de verhoorkamers op het politiebureau eens flink door te zagen. Ze had weliswaar de dader van de moorden in de kerk en het hotel te pakken gekregen, de hele situatie, dat hele gedoe van het schatgraven zat haar niet lekker en was ook nog niet afgerond.

Haar tweede probleem was de dode student die vanmorgen op de markt was aangetroffen. Naakt vastgebonden aan de sokkel van Hugo Grotius. Terwijl ze, op haar weg terug naar huis, De Visbanken aan de andere kant van de gracht opnieuw passeerde, bedacht ze ineens dat ze niet wist wie de melding van de dode student had gedaan. Ze reikte met haar rechterhand naar de kontzak van haar spijkerbroek, trok haar smartphone uit de, iets té strakke, broekzak om een korte notitie in te spreken toen een jonge man ineens een selfiestick met camera onder haar neus hield. ‘Wat moet dat?’ zei Marilou verontwaardigd. Ze duwde de stick van haar af.

‘Even een vraagje,’ zei de man.

Ze nam hem goed op. Jong, een jaar of twintig - vijfentwintig schatte ze. Iets kleiner dan zij, ongeveer een meter vijfentachtig. Hooguit. Goedkope, slecht passende spijkerbroek, afgetrapte schoenen en een verwassen T-shirt met een schunnige tekst en sporen van een avondje stappen erop. De alcohol en nicotine van de voorgaande avond, of ochtend, waren nog duidelijk te ruiken. Zijn haar was vettig en verward.

Op zijn kin een baardje van enkele dagen. Ze trok haar rossige wenkbrauwen en haar neus hoog op. ‘Wat?’

‘Over dat lijk op de markt...’ Hij draaide zijn selfiestick zodat niet alleen Marilou maar ook hijzelf goed in beeld kwamen.

‘Luister eens... kroegtijger, ik heb geen tijd, wat zeg ik, niet eens zin om met die persmusketen op de markt te praten dus waarom zou ik jou te woord staan?’

De jongen was de afkeurende blik van de rechercheur niet ontgaan. ‘Sorry, ik eh... Het was laat gisteravond enne...’ Hij trok aan zijn T-shirt. ‘Het feestje is een beetje uit de hand gelopen. Maar, ik doe dit niet zomaar he. Ik ben crime vlogger.’

Marilou boog zich een beetje naar voren. ‘Een wat?’

‘Crime vlogger,’ lachte de jongen. Hij liet zijn selfiestick zakken, veegde zijn hand schoon, of, nou ja, veegde zijn hand aan zijn besmukte T-shirt af en reikte hem naar haar. ‘Marcus. Ron Marcus, crime vlogger.’

De rechercheur nam de hand niet aan. ‘Juist,’ zei ze. ‘En wat moet ik me daar bij voorstellen? Een paparazzi die zelf feest?’

‘Nee...neeee *joh*, dat feestje was toeval, of eh, nou ja, geen toeval natuurlijk, hoewel...’

‘Ja. Leuk voor je... *joh*... Succes, ik moet gaan,’ zei Marilou en begon alweer te lopen.

‘Nee, nee wacht nou even,’ riep Marcus. ‘Sorry. Ik zie er niet uit. Dat weet ik ook wel. Maar ja, dat feestje... Afijn. Dat interesseert je niet. Of eh, eigenlijk wel, want ik kan je helpen. Denk ik. Misschien...’

Marilou stopte. Keek hem nog eens aandachtig aan. ‘Volgens mij ben je nog steeds dronken. Je kan nauwelijks lullen man. Waar denk je mij mee te kunnen helpen? Was je van plan een drankje voor me te halen ofzo? Nou dan heb ik nieuws voor je. Volgens mij is de bar al gesloten.’

Ron Marcus grijnsde. ‘Oké. Ik ben totaal verkeerd begonnen. Dat besef ik ook wel. Maar ik zweer je, ik kan je helpen.’

‘Waarmee dan?’ Marilou was wel klaar met het gesprek en wilde verder lopen.

‘William Welwod...’

Alleen al met het noemen van die naam trok hij haar aandacht. ‘Hoe weet jij... Wacht even, was jij dat? Die drone?’

‘Marcus schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Hmm, oké. Hoe weet je dan...?’ Ze wilde eigenlijk niet bevestigen dat hij gelijk had. Dat het dode lichaam onder het standbeeld van Hugo Grotius inderdaad van de uitwisselingsstudent William Welwod was. Aan de andere kant wist ze nog helemaal niets van de dode student; deze ‘crime-vlogger’ blijkbaar wel. ‘Waarom noem je hem... hoe ken je die naam?’

‘Omdat William een van de studenten was die gisteren ook op het feestje was.’

‘Je kent hem? En je hebt hem gezien...? Gisteravond?’

Marcus grijnsde opnieuw. ‘Voor wat hoort wat he?’

‘Hoe bedoel je?’

Marcus tilde zijn selfiestick omhoog. ‘Exclusief verhaal?’

Nu was het Marilou die moest lachen. ‘Oh, jij denkt dat je een exclusief verhaal krijgt voor je... je YouTube kanaaltje alleen omdat je toevallig een naam van een slachtoffer correct kan uitspreken. Oké, en omdat je toevallig weet dat hij op een feestje was waar jij ook was? *Big deal* knul.’

Ron Marcus leek ineens heel nuchter en zelfverzekerd. Hij keek haar brutaal aan. ‘Mijn YouTube ‘kanaaltje’ heeft meer dan honderdduizend volgers,’ zei hij. ‘Dat zijn zo’n beetje meer volgers dan er mensen in deze stad wonen. En ik weet wel iets meer dan alleen zijn naam. Dus... Deal?’

Het opdringerige gedrag van de crime vlogger begon Marilou te irriteren. ‘De enige deal die ik met jou maak, is dat jij meegaat naar het bureau. Voor verhoor.’

‘Op basis van wat?’ zei Marcus met een onschuldige blik op zijn gezicht.

Marilou greep onverwacht de selfiestick met Ron’s camera uit zijn handen. ‘Ongewenste intimiteiten,’ zei ze lachend. ‘Of openbare dronkenschap of, afijn, ik verzin wel iets.’ Zonder zijn reactie af te wachten, belde ze het bureau en vroeg om een wagen om Ron Marcus en haar op te halen. Ja, waarom fietsen als er toch een wagen deze kant op kwam?

‘Hee! Dat kun je niet maken!’ protesteerde Marcus. ‘Luister, ik wil alleen maar samenwerken. Jij krijgt informatie van mij en ik wat van jou. Zo gaat dat toch? Win-win situatie?’

‘Nou...,’ zei Marilou. ‘Als we eens beginnen met jou. Jij geeft mij wat informatie en als dat bruikbare informatie is... Wie weet. Krijg jij misschien iets van mij.’